

ΣΤΟ ΦΑΛΙΜΕΝΤΟ

ΤΕΥΧΟΣ ΤΡΙΤΟ

ΜΑΡΤΗΣ 1994

ΤΙΜΗ: ΔΡΧ 100

Γεννήθηκα στο βλέφαρο
του κεραυνού οβήνω
κυλώντας στα νερά
ανέβηκα στην κορυφή της
συννεφιάς σαλιάροντας με
τις τριχιές του λιβανιού
πήρα το δρόμο της σποράς
κοιμήθηκα στο
προσκεφάλι του σπαθιού
είχα τον ύπνο του λαγού
αγνάτευα την πυρκαγιά
της θεμωγιάς αμίλητος
στην ώρα της συγκομιδής
πήρα ταγάρι ζητιανιάς
αντάμωσα το χάρο της
ξερολιθιάς το άλογο στ'
αλώνι να ψυχομαχεί πήρα
ταγάρι ζητιανιάς

ΤΙΜΗ ΣΤΟ ΝΙΚΟ ΚΟΕΜΤΖΗ

ΝΑ ΓΚΡΕΜΙΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

**ΝΑ ΤΟ ΘΕΣΟΥΜΕ ΠΑΛΙ ΣΕ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΗ:
ΑΝΑΡΧΙΑ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ;**

EDITORIAL

Να μαστε πάλι εδώ.

Ποιοι;

Εγώ, ο εκδότης (και καλά...) και αυτοί που βοήθησαν με διαφορετικούς τρόπους ώστε το Φαλιμέντο νούμερο τρία να είναι σήμερα πραγματικότητα. Το περιοδικό δια εμού τους ευχαριστεί. Μετά τις δύο πρώτες απόπειρες που "έδαν το φως", το Φαλιμέντο επιστρέφει με διαφορετικό - ας πούμε - ύφος, με λυπημένη διάθεση και χαρακτήρα αποχαιρετισιμού. Το τέταρτο τεύχος θα καθυστερήσει αρκετά, εξαιτίας μιας ψυχορουφήχτρας πατρίδας...

Πρέπει να γίνει σαφέστατο ότι το Φαλιμέντο είναι μια εκδοτική ΑΠΟΠΕΙΡΑ, και μόνο ως τέτοια θα πρέπει να το αντιμετωπίσετε εσείς καλοί αναγνώστες...

ΜΠΟΡΕΙ να γίνει καλύτερο. (υπάρχουν ιδέες για αυτό) μπορεί χειρότερο, μπορεί να σωπάσει αν δεν έχει κάτι να πει, (δύσκολο) ή αν αυτοεκφυλιστεί (καθόλου δύσκολο).

Καλή ανάγνωση και εις το επανιδείν...

Ωραία. Εστω και για λίγο τα ανθρωπάκια, εντόπισαν εχθρό.

ΑΠΟΚΤΗΣΑΜΕ ΕΧΘΡΟ!

ΑΠΟΚΤΗΣΑΜΕ ΕΧΘΡΟ!

Διότι πλέον τα αφεντικά που μας κλέβουν την ζωή είναι μια καθημερινότητα στην οποία έχουμε εθιστεί...

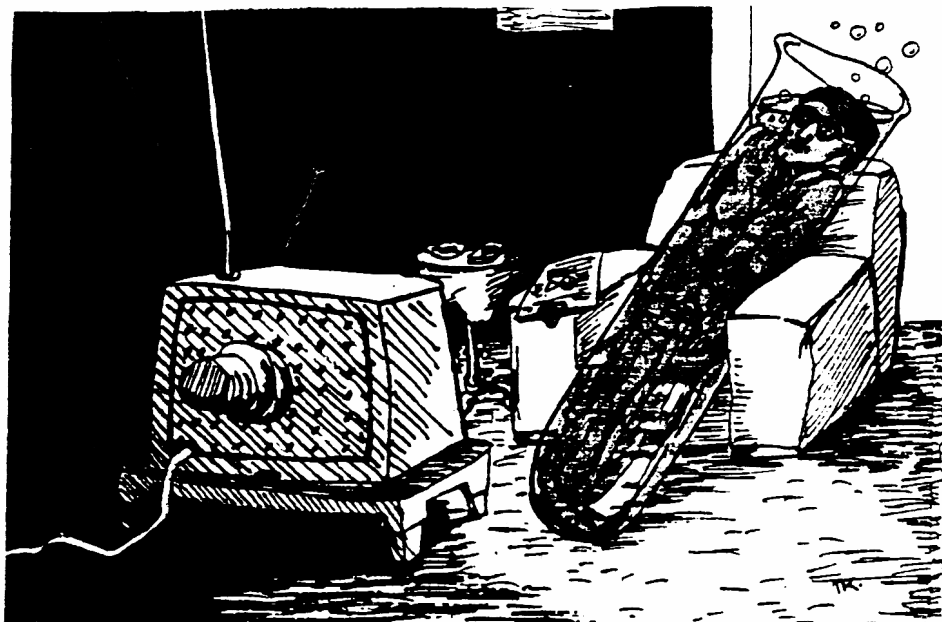
Του κράτους ο τρόμος δεν είναι σοκαριστικός, μας παρέχεται σε μικρές ελεγχόμενες δόσεις μέρα-μέρα.

Τα καθάρματα οι δημοσιογράφοι έχουνε βέβαια στα χέρια τους τα εργαλεία για να ανασύρουμε στην επιφάνεια βαθειά ριζωμένα ένστικτα. **ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΑ ΤΕΡΑΤΑ.**

Η δημοκρατία μας, και τα όποια ανθρώπινα δικαιώματα είναι καλά, αλλά μην τα ζορίζουμε και πολύ σε δύσκολες περιπτώσεις, γιατί τότε αποκτούν μια κάποια ελαστικότητα.

ΣΤΗΣΤΕ ΤΙΣ ΚΡΕΜΑΛΕΣ ΗΛΙΘΙΟΙ!

ΣΚΕΦΤΗΤΕ ΠΟΙΟΥΣ ΘΑ ΚΡΕΜΑΣΕΤΕ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΙ!

Το Τμήμα βάφτηκε κόκκινο

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ για τη δολοφονία του Γιάκα

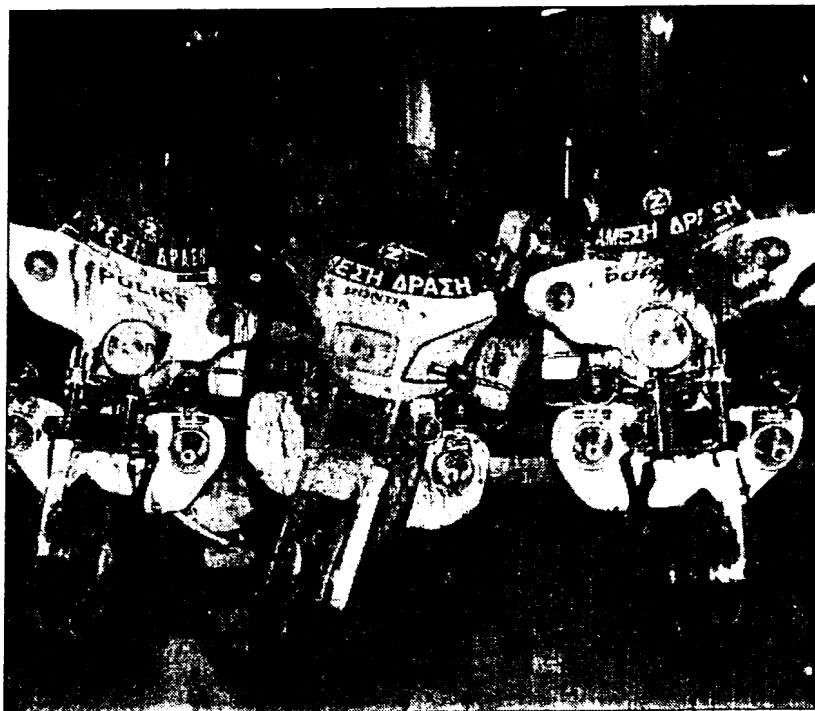
Στα κόκκινα βάφτηκε το έβδομο αστυνομικό τμήμα Μοσχάτου χθες βράδυ σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τη δολοφονία του Θοδωρή Γιάκα από τον αρχιφύλακα Βαγγέλη Λαγογιάννη, στις 10 Ιανουαρίου στο Μοσχάτο.

«Η αστυνομία δολοφονεί και η δικαιοσύνη χειροκροτεί», έγραφε το πανό των μελών της «Πρωτοβουλίας ενάντια στις δολοφονίες της εξουσίας».

Ήταν περίπου 100 άτομα που συγκεντρώθηκαν στις 7.30 μ.μ. έξω από τον σταθμό του ηλεκτρικού στο Μοσχάτο και πορεύτηκαν μέχρι το αστυνομικό τμήμα το οποίο «βομβάρδισαν» με αυγά γεμάτα με κόκκινη μπογιά.

«Δικαιοσύνη για τον Θοδωρή», και «όταν οι μπάτσοι σκοτώσουν τα παιδιά σας τότε θα βγείτε από τα κλουβιά σας», ήταν τα συνθήματα που φώναζαν.

Σε προκηρύξεις που μοίραζαν στο δρόμο εξηγούσαν: «Μπουγγελώνουμε το 7ο αστυνομικό τμήμα Μοσχάτου εκφράζοντας την οργή μας για την εν ψυχρώ δολοφονία του Θοδωρή Γιάκα από τον αρχιφύλακα Λαγογιάννη. Είναι μια πράξη αλληλεγγύης σε όλα

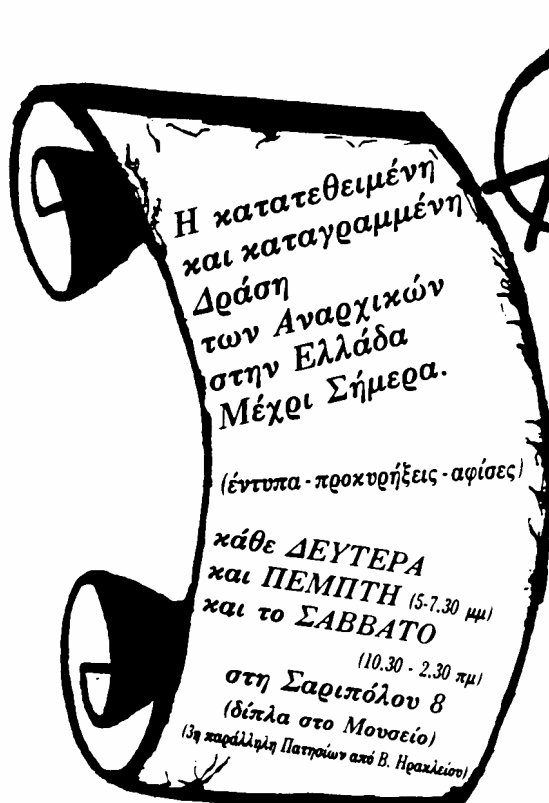
Στα κόκκινα το αστυνομικό τμήμα Μοσχάτου σε ένδειξη οργής για τη δολοφονία του Θ. Γιάκα από αστυνομικό που υπηρετούσε στο τμήμα

τα θύματα της αστυνομικής θηριωδίας. Γνωρίζουμε πως η ζωή μας βρίσκεται καθημερινά στο στόχαστρο των δολοφόνων της εξουσίας.

Υπερασπιζόμαστε το δικαίωμά μας να κυκλοφορούμε ελεύθεροι στην πόλη όλες τις ώρες χωρίς τον

κίνδυνο να είμαστε η σπινέχεια στο μακρύ κατάλογο των θυμάτων της αστυνομικής αυθαιρεσίας.

Να τιμωρηθεί ο δολοφόνος αστυνομικός Λαγογιάννης. Να αποπλιστεί η αστυνομία».

ΝΑΡΧΙΚΗ ΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Για τον αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη που είναι αγώνας των ανθρώπων ενάντια στο κράτος και κάθε μορφής εξουσία ενάντια στη διαστρέβλωση και την προσπάθεια εξάλειψης των κοινωνικών αγώνων

Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΤΑΜΟΝΤΕΡΝΟ

RONALD CRAIGH

Ο ατομικισμός και ο αναρχισμός δεν πλέκει το εγκώμιο των εγωιστικών παθών. Προσφέρει αληθινά ένα πρόγραμμα κοινωνίας.

Ο ναρκισσισμός χορεύει, ο πολίτης-καταναλωτής κινείται σ'ένα σύμπαν υπολειμμάτων: οι μαρξισμοί είναι στο στάδιο της αποσύνθεσης, ενώ ο φιλελευθερισμός δεν είναι πάρα απλό διακοσμητικό στοιχείο. Το σκηνικό της νεωτερότητας ξεθωριάζει. Σ'αυτό το μπαλέτο για εκτοπλάσματα, μερικοί θα ήθελαν να δουν τα αναθιμιάματα του ατομικιστικού αναρχισμού.

Μια τέτοια διαβεβαίωση, εύκολη και δημαγωγική, μάλλον συσκοτίζει παρά διευκρινίζει τα δεδομένα. Στο τέλος του λογαριασμού, η παρακμή των κρατών -των οποίων το σχέδιο της ενωμένης ευρώπης αντιπροσωπεύει τη νέα μορφή επιβίωσης- προμηνύει ίσως το τέλος μιας ορισμένης ηθικής υποκρισίας. Γιατί, πράγματι, τι άλλο είναι η έννοια κράτος δικαίου εκτός από ευσεβής πόθος, αφού είναι δεδομένο ότι το κράτος, αν υποθεθεί ότι διέπεται από το νόμο, είναι το ίδιο δημιουργός και δικαστής του ίδιου αυτού δικαίου; Αλλά και η έννοια της νομιμότητας δεν είναι κι αυτή επίσης αμφισβητήσιμη; Τα κράτη διεκδικούν στο όνομα της το δικαίωμα να διεισδύουν στις ατομικές συνειδήσεις για να αποκαταστήσουν τα διατάγματα τους στο προσωπικό άδυτο του πολίτη. Εδώ, θέλουν να επιβάλουν την προσευχή στα δημόσια σχολεία ή να εξαναγκάσουν τους ειρηνιστές στη στρατιωτική υπηρεσία, αλλού, καταδικάζουν σε θάνατο τους αμφισβητίες διανοούμενους. Ακόμα και στη δημοκρατία, δεν είναι απεχθές το γεγονός ότι κάθε πολίτης είναι καταρχήν υποχρεωμένος να αρνηθεί τη δική του κρίση και να υποταχθεί σε μια ξένη γνώμη χωρίς μάλιστα να έχει τη δικαιολογία ενός εξωτερικού καταναγκασμού.

Τα ερωτήματα αυτά μας ξαναφέρνουν μπροστά στη μεγάλη αναρχική παράδοση η οποία, διακρίνοντας το κράτος από την κοινωνία, προτείνει έναν ατομικισμό που βρίσκεται στον αντίποδα των ιδιαίτερα διαδεδομένων στη χώρα μας στερεοτύπων μορφών ατομικισμού. Γιατί είναι αλήθεια ότι οι Γάλλοι βλέπουν τον εαυτό τους ως ένα λαό μη κομφορμιστικό, πράγμα για το οποίο και λυπούνται. Ο ατομικισμός, αντικείμενο λύπησης για τους διανοούμενους και καταγρόνησης για την αριστερά, σημαίνει στα μάτια τους απειθαρχία κι άρα κοινωνική αταξία. Ο ατομικιστής θα ήταν στο πνεύμα αυτό ένα θηρίο εγκαταλειμμένο στον εαυτό του, στα εγωιστικά πάθη του, εκείνος στον οποίο αποδίδονται κατ'εξοχήν όλες οι καταγραφόμενες ασθένειες από την ψυχανάλυση: είναι ένας παρανοϊκός, ένας υστερικός, ένας νάρκισσος. Είναι διασφραδιστικό ν' ακούει κανείς αυτές τις κριτικές από το στόμα των φιλελευθέρων ορθολογιστών μας, των οποίων το πρότυπο είναι

ακριβώς ο homo oeconomicus που κρίνει ωφελιμιστικά και φροντίζει με επιμέλεια τα συμφέροντά του. Αντιτασσόμενος σ' αυτό ο αναρχικός, απαντά ότι η διατάραξη αυτής της προσωπικότητας δεν μπορεί να αναχθεί εξ'ολοκλήρου στην ψυχολογική διάσταση του πράγματος. Στη Γαλλία, επί παραδείγματι, ο <<αστικός εγωισμός>> είναι ιστορικά και κοινωνιολογικά προϊόν του κράτους, γιατί τίποτα στη Μητροπολιτική Γαλλία δε γίνεται χωρίς την αστική τάξη. Ακόμα και το φυσικό ένστικτο που μας προτρέπει να βοηθήσουμε έναν πληγωμένο που κείτεται στον δρόμο καταστέλλεται: πρέπει προηγουμένως να καλέσουμε την αστυνομία για την εξακρίβωση.

Στις πατριαρχικές κοινωνίες μας, τον πόλο του πατέρα τον κράτα το κράτος-πρόνοια. Όπως γράφει ο Μαξ Στιρνερ, ο έρωτας <<είναι η πιο ολοκληρωμένη μορφή - και η τελευταία του κράτους>>. Αντικείμενο τόσων φροντίδων, το άτομο κλίνεται στο καβούκι του όπου και αναπτύσσει έναν απέραντο ναρκισσισμό, μια άμορφη υποκειμενικότητα που ταυτίζεται με το καθετί και με τίποτα. Πήρε τέλος το πνεύμα πνευματικίας και κοινωνικής αγωνιστικότητας. Εσθίσαν οι μεγάλες ιδεολογικές αντιπαραθέσεις, οι τόσο οικίες για τους Γάλλους. Είμαστε στην πέψη της επιτάχυνσης της ιστορίας, αναλαμβάνουμε το έργο να πενήθσουμε το τέλος αυτού του αιώνα που, έλλειψη καλύτερου, ορίζεται ως μεταμοντέρνο. Γιατί τα κράτη, ιδρυτές του πολιτισμού, τον καταδικάζουν σε θάνατο με τη θεαματική συλλογική αυτοκτονία τους. Αν οι σύγχρονοι μας δεν πιστεύουν πλέον στην πρόοδο, στη νεότερη εποχή, αν βλέπουν τα μείζονα σύμβολα της να εκφυλίζονται - τη μεγάλη βιομηχανία, την πόλη -αν είναι ανήμποροι θεατές της εξάλειψης της διάκρισης μεταξύ δημόσιας και ιδιωτικής σφαίρας, αν το ιδεώδες ενός ενσωματωμένου εγώ τους φαίνεται πλέον απλή αυταπάτη, είναι γιατί η μετανεωτερότητα (postmodernite) δεν εξαντλείται σ'ένα απλό φαινόμενο συλλογικής υποκειμενικότητας: άρχισε αυτή με τη Χιροσίμα.

Η νεωτερότητα μεταμορφώθηκε σε καρκίνο. Η πόλη δίνει τη θέση της στην μεγαλόπολη, τα κράτη γίνονται οι ίδιοι νεκροθάφτες τους. Αφού έθρεψαν στους κόλπους τους τις πολυεθνικές, παζάρεψαν με τον πυρηνικό κίνδυνο, προώθησαν την καταναλωτική κοινωνία, οργανώνουν τώρα την τηλεματική εισβολή, κι άρα την υπαγωγή των ηθών στα μέσα μαζικής ενημερώσεως (mediatisation) η οποία περιάγει σε αχρησία αυτή την ίδια την ιδέα του έθνους.

Όπως παραδόξως, και παρά τις διεκδικήσεις τους, οι πιο ατομικιστές από τους αναρχικούς δεν αξίωσαν πριν από κάθε τι άλλο την ελευθερία αλλά ένα είδος κοινοτικής ατομικότητας ή, όπως σημειώνει ο

Μπενζαμιν Ρ. Τακερ, <<τη μεγαλύτερη δυνατή ελευθέρια που θα συμβιβαζόταν με την ισότητα και τον αμοιβαίο σεβασμό>>. Ήσαν όλοι πάρα πολύ εχθρική απέναντι στην κοινωνική αδικία και κατά συνέπειαν πολλοί προσηλωμένοι στην κοινωνία τους για να αναδιπλωθούν σ' ένα στείρο εγωισμό ή για να υποφέρουν την τυφλή αταξία του καπιταλισμού ή των λεγόμενων οικονομικών δυνάμεων.

Όσα και να πούμε για το πόσο ο ατομικιστικός αναρχισμός αποτελεί ένα πρόγραμμα κοινωνίας θα είναι λίγα. Ας πάρουμε για παράδειγμα τους φυσιολάτρες (naturiens) του περασμένου αιώνα. Καταγγέλλουν τις <<πόλεις-κολάσεις>> και γενικότερα όλους τους <<εκπολιτιστές μεγάλης και μικρής κλάσης>>. Στα τέλη αυτά του 19ου αιώνα, τότε που οι ευρωπαϊκοί ιμπεριαλισμοί οργιάζουν, διαπιστώνουν ότι ο άγριος δεν <<εκπολιτίζεται>> παρά χάρη στη βία της οποίας είναι θύμα. Αντιτάσσουν τη φύση στον πολιτισμό, χωρίς όμως να εξυμνούν τον <<αγαθό άγριο>> (<<bon sauvage>>) του άλλοτε ούτε την <<επιστροφή στον πρωτογονισμό>>. Μερικές δεκαετίες πριν από το Φρουντ, ταυτίζουν τον πολιτισμό και την πρόοδο με την αυτοκαταπίεση του ατόμου - και συνάγουν απ' αυτό τα συμπεράσματα τους. Έναν αιώνα αργότερα, στις Ηνωμένες Πολιτείες, ένας άλλος αναρχικός ο οικολόγος Μαργρεϊ Μπουκτσιν, καταδικάζει τον καρκίνο που ακούει στο όνομα πόλη, της οποίας το Λος Άντζελες μου φαίνεται ότι αντιπροσωπεύει το κατ' εξοχήν μοντέλο: οι χώροι στάθμευσης των αυτοκινήτων, τα πρατήρια βενζίνης και οι λωρίδες κυκλοφορίας εξουδετερώνουν το ανθρώπινο βλέμμα, ευνοιχίζουν κάθε επιθυμία περιπλάνησης, αποκλείουν τη συνάντηση των ανθρώπων, η οικία δεν είναι παρά η επέκταση του γκαράζ και ο άνθρωπος παράρτημα του αυτοκινήτου. Κι έχουμε τον Μπουκτσιν που προσθέτει: <<Η ακεραιότητα του ατομικού εγώ εξαρτάται από την ικανότητα του να ενώνει σ' ένα όλον που το χαρακτηρίζει συνοχή και δημιουργικότητα τις διάφορες πλευρές της ανθρώπινης ζωής - την εργασία και το παιχνίδι, τη λογική και το συναίσθημα, το διανοητικό και το αισθησιακό, το ιδιωτικό και το κοινωνικό. Η ενοποιητική αυτή διαδικασία δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση ανιστηρά ιδιωτική και προσωπική δραστηριότητα, πράγματι, για το μεγαλύτερο μέρος των ατόμων, η δυνατότητα να εξασφαλίσουν τη συνοχή του εγώ τους εξαρτάται σε μέγιστο βαθμό από το ποσό η ίδια η κοινωνία είναι υπαρκτά ολοκληρωμένη στην καθημερινή της ζωή. Το σοί, το χωριό, η κοινότητα του μεσαίωνα, ήσαν σύνολα προσωπικά αναγνωρίσιμα, στους κόλπους των οποίων το άτομο ικανοποιούσε όλες τις πτυχές της ζωής... Χωρισμένο από το σοί, από το χωριό ή από την κοινότητα, το άτομο μαράζωνε. Πράγμα που δε σημαίνει ότι το εγώ του ήταν <<υποταγμένο>> στο συλλογικό σώμα, αλλά πως το εγώ του ήταν αυτό το ίδιο ένα σύνολο, μια ολότητα συγκεκριμενοποιημένη σ' έναν ιδιώτη, γιατί κάθε άτομο ενσωμάτωνε τη ζωή του συνόλου στην

ενότητα του και στην πολύπλευρη δομή του. Σε αντίθεση με τις ολοκληρωτικές κοινωνίες που υποτάσσουν το άτομο σ' έναν ευρύτερο κοινωνικό μηχανισμό και σε σκοπούς υπερατομικούς, το σοί, το χωριό και η κοινότητα - και κατ' εξοχήν η πόλη-έθρεφαν την ακεραιότητα του εγώ αποκρυσταλλώνοντας σε ατομικά δεδομένα την πληθώρα των κοινωνικών αντικειμενικών τους σκοπών και τις δυνατότητες τους. Στην αποσύνθεση του δυναστικού συγκεντρωτισμού των ανεπτυγμένων βιομηχανικών κρατών, των κρατών και των εκκλησιών του Κατεστημένου, στην αντικατάσταση τους από τις πολυεθνικές γραφειοκρατίες και τις μεγαλοπόλεις, οι αναρχική αντιτάσσουν αποκεντρωμένες κοινωνίες, σε πλήρη αρμονία με το οικολογικό τους περιβάλλον, όπου υποκαθιστούν τον έλεγχο των ομοτίμων. Αντικαθιστούν το κράτος με μια κυβέρνηση ελευθέρων ενώσεων. Όπως έγραφε ο Μπενζαμιν Ρ. Τακερ, <<αν ένα άτομο έχει δικαίωμα σε κάτι, αυτό δεν είναι άλλο από τα δικαιώματα που δημιουργεί το ίδιο για τον εαυτό του με μία ελεύθερη σύμβαση.

Ο αναρχικός ατομικισμός προτείνει σε κάθε άνθρωπο να αναπτύξει όλες τις πλευρές της προσωπικότητάς του, ακόμα και εκείνη της φιλαυτίας. Αρνείται όλες τις μορφές κυριαρχίας: των πλουσίων πάνω στους φτωχούς, του κεφαλαίου πάνω στην εργασία, του εμπορεύματος πάνω στις διαπροσωπικές σχέσεις, των ανδρών πάνω στις γυναίκες, των γονέων πάνω στα παιδιά, των μέσων ενημερώσεως πάνω στις μάζες, των διανοούμενων πάνω στους μαθητές τους, των πόλεων πάνω στην ύπαιθρο, των ανεπτυγμένων χωρών πάνω στις άλλες, των πλειοψηφιών πάνω στις μειοψηφίες. Ένα άλλο σιστατικό στοιχείο του ατομικισμού είναι ασφαλώς η χρήση της λογικής. Η μεταμοντέρνα κοινωνία αντικατέστησε τον κριτικό λόγο με μία ορθολογιστικότητα καθαρά λειτουργική (instrumentale). Η ενφύια δεν επιτίθεται πλέον στους μεγάλους άνδρες και στα μεγάλα προβλήματα έχει, αντίθετα, θέσει σ' εφαρμογή τα πιο γιγαντιαία προγράμματα καθυπόταξης της φύσης που γνώρισε ποτέ η ιστορία. Η αναρχική παράδοση, την οποία απασχόλησε επί μακρόν το θέμα των σχέσεων λογικής-ψυχικότητας, και κατόπιν των ψυχοσεξουαλικών και συμβολικών πλευρών, θίγει τώρα το θέμα της κριτικής του σχίσματος που εγκαινιάστηκε από τους Έλληνες μεταξύ <<Τυφλής φύσης>> και <<φωτισμένου από τον ορθό λόγο ανθρώπου>>. Η διχοτομική ενατένιση μιας απάνθρωπης φύσης κι ενός αφύσικου ανθρώπου έφερε στον κόσμο αυτό το μηχανιστικό σύμπαν κι αυτήν τη λειτουργική ορθολογικότητα που αποδοκιμάζουμε.

Μια μέγιστη ελευθέρια προϋποθέτει νέους τύπους ρύθμισης των κοινωνικών συγκρούσεων. Η αναρχική παράδοση αποφεύγει τον απλοϊσμό, υποβάλλοντας σ' επανεξέταση τις έννοιες όπως: <<κυριαρχία>>, <<νομιμότητα>>, <<κυβέρνηση>>, <<πολιτική κοινωνία>>, <<συναίνεση>>, <<ομοφωνία>>.

<<κοινωνικός έλεγχος>>, <<δημόσια
ωφέλεια>>, <<ορθολογιστικότητα>>.

Οι αναρχικοί δε συνέχισαν ποτέ, επί παραδείγματι, ελευθέρια και ελευθεριότητα. Οι περισσότεροι δέχονταν ωστόσο την ιδέα της κυβέρνησης χωρίς κράτος. Ποτέ δεν έθεσαν ως προϋπόθεση την απολυτή απουσία καταναγκασμού: η φύση και η κοινωνία επιβάλλουν πάντοτε όρια στην επιθυμία μας. Δεν μπορούμε κατά βούληση να γίνουμε αόρατοι ή αθάνατοι, και κάθε ανθρώπινη εκλογή, ακόμα κι όταν γίνεται στη βάση ομοφωνίας, θα υπόκειται πάντοτε σε καταναγκασμούς. Η ελευθέρια δε θεμελιώνεται λοιπόν ούτε στην απουσία προσκομιμάτων ούτε αποκλειστικά στη συναινέση. Να φυλαχθούμε από τις πανάκειες. Η προσφυγή, επί παραδείγματι, στη συναινέση δεν έχει τίποτα να κάνει με τον αριθμό εκείνων που αποφασίζουν. Το κίνημα της δεκαετίας του '60 για την ελευθέρια του λόγου στο πανεπιστήμιο του Μπέρκλεϋ, ακολούθησε κάποτε αυτή τη διαδικασία μέσα σε συνελεύσεις που αριθμούσαν πέντε περίπου χιλιάδες άτομα. Αλλωστε, η τεχνική αυτή προϋποθέτει ότι όλος ο κόσμος αποδέχεται ότι κανείς δεν είναι αποκλειστικός κάτοχος της αλήθειας, ότι κάθε άνθρωπος κατέχει ένα μέρος της και ότι όλοι επομένως είναι ίσοι. Πρέπει ακόμα η λήψη αποφάσεων να προϋποθέτει μια συλλογική ενέργεια, η ομάδα να επιθυμεί να εργαστεί συλλογικά, να πιστεύει στην ύπαρξη λύσης και τα μέλη της να είναι σε θέση να επιμείνουν μέχρις ότου τα καταφέρουν να βρουν τη λύση αυτή. Η συναινετική απόφαση θέτει υπό αμφιβολία ορισμένες μορφές διαλογισμού. Πρέπει ν' αποκλειστεί, επί παραδείγματι, κάθε επιχειρηματολογία που προτείνει μια εναλλακτική λύση της οποίας οι οροί είναι ασιμβίβαστοι. Ο αναρχικός δεν ικανοποιείται από το απόφθεγμα σύμφωνα με το οποίο η ελευθέρια του καθενός σταμάτα εκεί που αρχίζει η ελευθέρια του άλλου. Υπερασπιστής, λόγω αρχών, κάθε μειονότητας, προκηρύσσει το δικαίωμα κάθε ανθρώπου να λέγει <<όχι>>, πάντοτε και χωρίς παραχωρήσεις. Τη δυνατότητα ν' αρνείται κάθε συνεργασία και ν' αποσύρεται από την ομάδα. Αν μια τέτοια αρχή είχε γίνει αποδεκτή νωρίτερα, θα μας είχε γλυτώσει από τα ολοκαυτώματα. Είχαν λοιπόν δίκιο οι οπαδοί της επιστροφής στη φύση (naturiens) του 19ου αιώνα; Μήπως θα έπρεπε να προτιμήσουμε στη θέση της αυτοκρατορικού τύπου τεχνοκρατικής κατάκτησης από το πολιτισμό της <<φύσης>>, την αμοιβαία εξημέρωση των ανθρώπινων όντων και των κόσμων τους, των συνειδήσεων και της πραγματικότητας; Χωρίς αμφιβολία: ο ατομικισμός θα είναι κοσμολογικός ή δε θα είναι τίποτα.

"Το κείμενο του RONALD
GHAIGH, -Ο αναρχισμός και το
μεταμοντέρνο-αναδημοσιεύεται
από το βιβλίο: ΑΤΟΜΙΚΙΣΜΟΣ,
Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ, συλλογικό
έργο γάλλων πανεπιστημιακών.
Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις:
Ροές.

Σημείωση: όσα κείμενα δημοσιεύ-
-ονται στο Φαλιμέντο και δεν
υπογράφονται από την έκδοση
δεν εκφράζουν απαραίτητα τις
απόψεις της."

ΠΡΩΤΕΣ ΒΑΣΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

(από την έκδοση)

Καμία δυναμική αντιπαράθεση δεν υπάρχει (και ούτε θα μπορούσε να υπάρξει) μεταξύ κρατών-κοινωνίας. Οι "εξουσιαστές" δεν επιβάλλουν με τη βία τη θέληση τους στο κοινωνικό σύνολο. ΕΠΙΒΟΛΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ υπάρχει στο μέτρο που παρατηρείται και κάποια αντίσταση σε αυτή. Κράτος και κοινωνία δε βρίσκονται σε καμιά διαλεκτική αντίθεση, γιατί και τα δύο αποτελούν όψεις του ΙΔΙΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ. Στοιχεία του ενός ενυπάρχουν σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό στο άλλο. Υπουργοί-βουλευτές, ανώτεροι κρατικοί υπάλληλοι κλπ δείχνουν μία συντροφικότητα ζηλευτού επιπέδου μεταξύ τους, όταν κάποιος από τη φάρα τους κατηγορείται για ένα οικονομικό σκάνδαλο π.χ. Και δεν υπάρχει τίποτα ποιο φυσικό από μια και οι σχέσεις τους διαμορφώνονται κατά βάση μέσα σε ένα οικονομικό πλαίσιο. Το ίδιο φυσικό θα ήταν και να αλληλοκατηγορούνται, εάν αυτό πρόσταζε το συμφέρον τους. Στην κοινωνία ποιο δύσκολο είναι να βρεθούν χώροι όπου δεν αναπτύσσονται εξουσιαστικές σχέσεις (συνειδητά και ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΑ) παρά να μη βρεθούν.

Το θέμα αυτό είναι πολύ μεγάλο και εκπίπτει σε πολλούς παράγοντες, που αξίζει πάντως να ερευνηθούν σε ένα άλλο τεύχος. Αυτό που γενικά παρατηρώ σε διάφορα κείμενα είναι η ηθελημένη παραγνώριση του αδιαμφισβήτητου γεγονότος ότι η κοινωνία -η υπάρχουσα δυναμική της- διαθέτει όλη την ΥΛΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ να αλλάξει την πραγματικότητα της.

Περνάει η άποψη γενικά και αόριστα ότι μια ομάδα καπιταλιστών, κρατάει στα χέρια της το μέλλον της κοινωνίας, και συστηματικά το υπονομεύει προς όφελος της. Και βεβαίως από μία οπτική γωνία είναι ακριβώς έτσι. Μόνο που αυτή τη δυνατότητα την παρέχει οικειοθελώς η κοινωνία. Ή καλύτερα εφόσον κράτος και κοινωνία ουσιαστικά ταυτίζονται, η δυνατότητα αυτή δεν παρέχεται αλλά απλώς υπάρχει, και θα συνεχίζει να υπάρχει εφόσον δεν απεγκλωβίζεται το ΔΡΩΝ ΑΥΤΟΚΥΡΙΑΡΧΟ ΑΤΟΜΟ από τη συλλογική παθογένεια του δυτικού πολιτισμού.

Εάν η κοινωνική συνειδητότητα είχε αναπτύξει μια πραγματιστική και φιλοσοφική αντίληψη προς την κατεύθυνση του τέλους του κρατικού εξαναγκασμού και της αναγκαιότητας της αναρχικής δράσης ΑΥΤΟ ΘΑ ΕΙΧΕ ΗΔΗ ΓΙΝΕΙ. Και δεν υπάρχει άλλοθι πάνω σε αυτό η κατοχή των μέσων παραγάνδας και διαμόρφωσης συμπεριφοράς από τους κεφαλαιοκράτες-μεγαλοαστούς. Και έχοντας υπόψη τα παραπάνω θα έλεγα ότι απλά είναι πολύ δύσκολο, έως αδύνατο ο ένας σιαμαίος να δολοφονήσει τον άλλο.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ:

(Αλήθεια υπό ποιες προϋποθέσεις συμβαίνει αυτός ο πόλεμος;)

ΒΙΑΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Ας πάρουμε το παράδειγμα των απεργών της ΕΑΣ. Όλοι θυμόμαστε τις βίαιες εκδηλώσεις των απεργών απέναντι στους ένστολους δολοφόνους που έστελνε το κράτος στις κινητοποιήσεις τους. Με το παράδειγμα της ΕΑΣ έχουμε όλα τα βασικά συστατικά που συνθέτουν ένα κοινωνικό μέτωπο κόντρα στις αποφάσεις της φιλελεύθερης εξουσίας. (όπως και στις μαθητικές κινητοποιήσεις το 90-91)

Αυτά τότε...**ΤΩΡΑ:** Οι μέθοδοι και οι διαπραγματεύσεις που χρησιμοποιούνται σήμερα από τους συνδικαλιστές της ΕΑΣ με τη "σοσιαλιστική" εξουσία και κυρίως το γεγονός ότι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι αποδέχονται πλήρως αυτήν την εξευτελιστική για αυτούς πορεία είναι ενδεικτικό. (1.Απαγόρευση πορείας τη νύχτα των εκλογών προς τα αμαξοστάσια, για να μην αμαυρωθεί η πράσινη νίκη του λαού... 2.Ανοχή στα καραγκιοζιλίκια των νοικοκυριών. Με τα παιδιά τους στα χέρια, με ελληνικές σημαίες, μακεδονικά εμβλήματα-μέχρι και το δικεφάλο αετό του βυζαντίου είχαν κρεμάσει και βέβαια όχι γιατί ήταν... ΑΕΚτζήδες-οι ρουφιάνοι των ΣΕΠ αγκαλιά με τους βασιλοχουντικούς βουλευτές της ΝΔ δε βρήκαν την παραμικρή αντίσταση από τους εργάτες της ΕΑΣ, παρά μόνο από τα ΜΑΤ, οποιός παραλογισμός...)

Αυτό δεν είναι κοινωνικός πόλεμος, και ούτε θα μπορούσε ποτέ να υπάρξει κάτι παρόμοιο. Το μαθητικό κίνημα, παρόλες τις εκλάμψεις του που πιθανόν να έχει και στο μέλλον, οι διαμορφωμένες τάσεις συμπεριφοράς και επιλογών που υπάρχουν σε αυτό απέχουν άρδην από τη ριζική αμφισβήτηση της παιδευτικής καταστολής. Αυτή η ανάστροφη πραγματικότητα που ζούμε σήμερα είναι δυσνόητη για μερικούς. Προκαλεί εντύπωση και έκπληξη πως η νεολαία που κράτησε τις καταλήψεις με τόση αξιοπρέπεια, τρέχει σήμερα στα εθνικιστικά σινελαλητήρια αγκαλιά με μοναρχοφασίστες και παπαθεμελίδες. Κι όμως δε θα έπρεπε. Έχει γίνει παρανόηση ως προς τη διαλεκτική αντίθεση που συχνά παρατηρείται στο "κοινωνικό γίγνεσθαι". Κράτος και κοινωνία δεν είναι οι δύο πόλοι-αναχώματα που αντιμάχονται εις το διηνεκές. Είναι το ίδιο σώμα. Το σώμα του εγκλήματος. Και εάν αυτή η αμφίδρομη όσο και περίπλοκη σχέση δεν ξανά-διερευνηθεί (να χτυπηθεί και να καταστραφεί) τα δύο σιαμαία θα εμποδίζουν ΤΗΝ ΑΠΕΙΘΑΡΧΗ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΥΠΑΡΞΗ να βρει το δρόμο της. (ποιος κι αν είναι αυτός)

ΒΙΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

Τί άλλο εκτός από μία ανθόρμητη-ατομική συμπεριφορά οδηγεί τον άνθρωπο να συγκρουστεί με κάθε ευκαιρία(πορείες-διαδηλώσεις-πολιτικά

μνημόσυνα κλπ) με τα πιστά σκυλιά της κάθε εξουσίας: ΜΑΤ και "παραισρέχσιμοι":

Τί άλλο παρά η θέληση για την εφήμερη-στιγμιαία καταστροφή της καθωσπρέπει πραγματικότητας; Τί άλλο παρά ο ΑΝΗΜΕΡΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΣΜΟΣ που δε λογαριάζει αν οι συνθήκες ωρίμασαν, αν αναπτύχθηκαν οι παραγωγικές δυνάμεις για να αποκτήσει συνείδηση κοινωνική ο εργάτης, και να κρεμάσει το μαζικό κίνημα τα αφεντικά του στην πλατεία συντάγματος.

Μήπως η κοινωνική ανατροπή εδώ και τώρα; δε νομίζω... Μήπως για να κερδίσει λόντους ο αναρχικός χώρος με τη δυναμική του παρουσία στα μάτια των μικροαστών; δε νομίζω, και πολύ περισσότερο με δεδομένο το κλίμα για τους "γνωστούς-άγνωστους που ληηλατούν εις βάρος του κοσμάκη..."

Το σπέρμα της αντίστασης και της ανυπακοής που υπάρχει σε κάθε άνθρωπο, και που αποτελεί κατά την προσωπική μου άποψη, κατεξοχήν δείγμα υγείας, αντρώνεται με τη θεσμοθετημένη και μη-αηδία γύρω μας, και με την πρώτη ευκαιρία αυτό εκδηλώνεται. Ακριβώς αυτή είναι η στιγμή που θα πρέπει να "περιοιχηθεί" και να "προστατευθεί" αυτό από κάθε καταστολή. Να "προστατευθεί" και να "καλλιεργηθεί" αν είναι δυνατόν, αλλά σε καμία περίπτωση να μη χειραγωγηθεί από το όραμα της κοινωνικής αλλαγής, από μία ανώτερη ουτοπία. Η Αλήθεια, η κοινωνική απελευθέρωση, η "επαναστατική" ηθική και ιδανικά, ο οργανωτισμός: Αυτά είναι τα ψέματα που κατελώνουν την ΑΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗ ΙΔΙΟΣΥΓΚΡΑΣΙΑ.

ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

Πόσο ρεαλιστική είναι σήμερα η αντιεξουσία:

Υπάρχει γενικά η αντίληψη ότι η εξουσία είναι η πηγή κάθε κακού. Το πρωταρχικό κακό που θα πρέπει να εξωραϊστεί από παντού. (και πουθενά θα πρόσθετα εγώ)

Φέροντας στο μυαλό τη φυσικότητα της εξουσίας, είναι αληθινά πολύ περίεργο να δηλώνεις πολέμιος της. Η φυσικότητα μπορεί να γίνει κατανοητή μέσα στο πεδίο του:

- 1.ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ
- 2.ΤΙ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΟΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ
- 3.ΟΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΘΕΤΙ Η ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΩΣΤΕ ΝΑ ΣΥΜΒΕΙ
- 4.ΦΑΙΝΕΤΑΙ (ΟΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΘΕΤΙ Η ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΩΣΤΕ ΝΑ ΣΥΜΒΕΙ)

Με αυτό το σχηματικό τρόπο, που ορίζεται η φυσικότητα γίνεται εύκολα αντιληπτό ότι ΤΙΠΟΤΑ δεν είναι αφύσικο. (Ούτε ακόμη το κενό, το μηδέν, το μη-είναι). Στην προέκταση των παραπάνω θα συμφωνούσαμε στην παραδοχή ανυπαρξίας μιας πρωταρχικής (πρώτης) ΗΘΙΚΗΣ. (Χωρίς να αρνούμαστε τη φυσική χρησιμότητα της ηθικής ως

κατασκευασμένης έννοιας, προς εξυπηρέτηση συγκεκριμένων σκοπών (βλέπε: καρατόμηση των ενσπίκτων που οδηγούν στην ατομική απελευθέρωση) Και πάνω στον ίδιο συλλογισμό παραδεχόμαστε απερίφραστα ότι η εξουσία είναι σαφέστατα φυσική, και για αυτό, μας δίνει το περιβάλλον που αναπτύσσεται ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ ΖΩΗΣ, ένα κατάλογο παραδειγμάτων χωρίς τέλος. Η εξουσία δρα για την ανάπτυξη της ίδιας της ζωής. (Είναι το καταλληλότερο σημείο αυτό για να ξεκαθαρίσω ότι σε όλα τα παραπάνω, και σε όλα αυτά που θα επακολουθήσουν υπάρχει ένας ορισμένος βαθμός -ο αναγκαίος ΣΧΕΤΙΚΟΤΗΤΑΣ...) Και άρνηση σε αυτό θα σήμαινε άρνηση της τροφικής αλυσίδας παραδείγματος χάριν.

Και επανέρχομαι και πάλι στο κατά πόσο είναι περίεργο (και αφύσικο) να είναι κανείς αντιεξουσιαστής.

Α) Με δεδομένα κατά'ρχην τα προηγούμενα, (ΤΟ ΠΩΣ μπορεί να γίνει κατανοητή η φυσικότητα) πως θα ήταν δυνατό να είναι η εξουσία φυσική, ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑ; Η αντιεξουσία (άρνηση-καταστροφή της εξουσίας) ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΝΑΙ ΔΗΛΩΜΕΝΗ ΖΩΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ και αυτό δεν αμφισβητείται. Συνειδητή είτε ασυνειδητή, "λογική" είτε "παράλογη" ΥΠΑΡΧΕΙ, και η λειτουργικότητα της έγκειται ακριβώς στην ανάπτυξη της ίδιας της ζωής. Και παρατηρείται βέβαια μόνο σε σχέση με την εξουσία (όπως βέβαια και η εξουσία σε σχέση με την αντιεξουσία)

Β) Υπάρχει ένα τεράστιο ζήτημα στο επίπεδο των ανθρώπινων σχέσεων. Καταρχήν δεν πραγματεύομαι το πρόβλημα του αντιεξουσίου και κυρίως την έλλειψη του, που δημιουργεί την ανάγκη να παρέχουμε βοήθεια σε συνάνθρωπους μας που τη χρειάζονται. (διαφόρων ειδών αναπηρίες, πολύ μικρά παιδιά-υπερήλικες που δεν έχουν τη δυνατότητα να αυτοπροστατευθούν.) Το πώς η βοήθεια αυτή μπορεί να συνδυαστεί με είδος άσκησης εξουσίας, είναι πρόβλημα που δεν ανοίγω.

Μπορούμε να πούμε πως ένα βασικό συστατικό της εξουσίας -και στις ανθρώπινες σχέσεις βέβαια- είναι να ΑΥΤΟΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΔΙΑΡΚΩΣ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ, μέσα από ένα ατέρμονο- συνεχές υποβιβασμό του αντικειμένου που βρίσκεται σε σχέση με αυτό. Και μπορούμε να καταλάβουμε πόσο σημαντικό είναι κάτι τέτοιο στην ανθρώπινη συμβίωση. Για να αντιμετωπίσουμε καλύτερα τα πράγματα θα πρέπει να αποδεχτούμε ένα αξίωμα. (δε γίνεται διαφορετικά)

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΙΣ ΔΙΑΠΡΩΣΟΠΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΚΤΗ ΣΤΟ ΒΑΘΜΟ ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΟΣΒΑΛΕΙ ΤΗΝ ΑΤΟΜΙΚΗ ΥΠΟΣΤΑΣΗ, ΚΑΙ ΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ ΤΗΣ. Ο ΒΑΘΜΟΣ ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΑΘΕ ΑΤΟΜΟΥ ΞΕΧΩΡΙΣΤΑ, ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΘΕΣΜΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ-ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΟΠΟΙΟ ΤΟ ΑΤΟΜΟ ΖΕΙ.

(Παρατηρήστε το εξής εντυπωσιακό: Βάλτε στο προηγούμενο αξίωμα τη λέξη αντιεξουσία, στο

σημείο που βρίσκεται η λέξη εξουσία. Θα δείτε και πάλι ότι το νόημα παραμένει αναλλοίωτο [αντιστρόφως αναλλοίωτο], αν σκεφτούμε π.χ. ότι όταν η αντιεξουσία εκφράζεται με το να αντιστέκομαι στην βία του μπάτσου προσβάλλω... τις όποιες επιδιώξεις του... και την ατομική του υπόσταση έμμεσα. Αυτά τα γράφω: α) για να τονίσω τη σημασία του αξιώματος, β) όσο κι αν φαίνεται αναντίστοιχο να δηλώσω την απέχθεια μου στον δογματισμό και τα τσιτάτα, γ) να θυμίσω και πάλι την αξία του σχετικισμού σαν φιλοσοφική άποψη, μια και την ανάγκη θέσπισης ενός ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ ΑΠΟΛΥΤΟΥ, γιατί δίχως αυτό θα αναγκαστούμε να τριγυρνάμε όλοι παρέα με ένα νευρολόγο...

Κλείνοντας την παρένθεση θέλω να ξεκαθαρίσω ότι θεωρώ προσωπικά ΕΛΑΧΙΣΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ την αντίσταση και το κινήρι κάθε μπάτσου απ τις γειτονιές, τις πόλεις, και τα μινιά όλων των ανθρώπων, ως τον τελικό αφανισμό τους...)

Έτσι από τον παραπάνω ορισμό εκπέττουν οι συμπαθείς μαζοχιστές, και έχοντας υπόψη τη σημερινή πραγματικότητα που μας περιβάλλει (δυστυχώς) αναγνωρίζουμε την πρωταρχική ανάγκη για την ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ, έμπρακτη αντίσταση κάθε ανθρώπου απέναντι σε οτιδήποτε τον αναγκάζει. Ανταποχή σε θεσμούς και κοινωνικούς ρόλους, ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ η απάντηση στην ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ και τον ΠΕΙΘΑΝΑΓΚΑΣΜΟ.

Επανερχομαι σε προηγούμενη διαπίστωση ότι ακριβώς η κοινωνία διαθέτει την ΥΛΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ για να διαμορφώσει κατά πως εκείνη επιθυμεί την πραγματικότητα της. Συνεχίζω βεβαίως να θεωρώ κράτος και κοινωνία ένα -εκ των πραγμάτων- ΕΝΙΑΙΟ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΦΟΡΕΑ. Η διάθεση της υλικής δύναμης εκ μέρους των παραγωγικών ομάδων, ως φορέα διατήρησης του υπάρχοντος οικονομικού πολιτικού συστήματος, ή ανατροπής του, λογικά δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Υπάρχει ο μύθος της εξουσιαστικής επιβολής μιας χούφτας καπιταλιστών, (οι οποίοι παρουσιάζονται σαν εξωπραγματικές-τερατώδεις υπάρξεις, που έπεσαν από άλλο πλανήτη για να καταδυναστεύσουν την αγαθή ανθρωπότητα...) επί και υπεράνω της κοινωνίας.

Οι καπιταλιστές εξουσιάζουν πράγματι, αλλά όχι υπεράνω μα ΛΙΑΜΕΣΟΥ της κοινωνίας. Για παράδειγμα: Μια βιομηχανία παραγωγής οπλικών συστημάτων ελέγχεται (ως προς τους τίτλους ιδιοκτησίας, μέρισμα κερδών κλπ.) από δυο-τρεις ιδιώτες οι οποίοι επιβάλλουν το "Μεσαίωνα" στις εργασιακές σχέσεις και τα λοιπά "δικαιώματα" των εργαζομένων. Εξουσιάζουν βέβαια, χωρίς όμως να έχουν την ικανότητα να επιβάλλουν ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΤΙΠΟΤΕ. (Οι εργαζόμενοι χειρίζονται τα μέσα και τα ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ παραγωγής. Και άντε να πείσεις απεργοσπάστες και μπάτσους να διαλύσουν μια απεργία γνωρίζοντας αυτοί ότι οι εργάτες τους σημαδεύουν ΜΕ ΤΑ ΤΑΝΚΣ! Κι αν στείλεις στρατό έχουμε ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΕΚΤΡΟΠΗ) Οι όροι ΕΠΙΒΟΛΗ και ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ είναι καιρός να ξεφταστούν προσεχτικά. Και γάτο απο

μία άλλη βάση, ίσως εκείνης που αναγνωρίζει ως μοναδική αναγκαιότητα την ατομική χειραφέτηση και την οριστική καταστροφή, εκ βάθρων, όλου του αστικού πολιτισμού.

Α) Δε γίνεται υποτίμηση του ρόλου των μέσων προπαγάνδας ως μέσα επιβολής. Μόνο που η εικόνα δεν μπορεί να πείσει ένα άδαιο στομάχι ότι δεν πεινάει, μία τσέπη να τη γεμίσει πεντοχίλιαρα ως διά μαγείας, δεν μπορεί να πείσει (αν και βεβαίως θα το ήθελε) ότι τον Καλτεζά δεν τον έφαγε ένας πληρωμένος δολοφόνος του κράτους κλπ. Μπορεί να κάνει άλλα εξίσου ίσως, ΦΡΙΚΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ. Μα το 1984 (κακά τα ψέματα) δεν εγκαταστάθηκε ακόμη ολοκληρωτικά, έτσι ο πεινασμένος και ο καταπιεσμένος έχουν φωνή και κραυγάζουν την αλήθεια τους παντού. Το γιατί δεν ακούγονται έχει ήδη ειπωθεί.

Β) Όσο "λάθος" κάνουν οι κομμουνιστές όταν ορίζουν το επαναστατικό υποκείμενο με ένα σωρό αντικειμενικά χαρακτηριστικά άλλο τόσο "λάθος" κάνουν όλοι -μαζί και οι κομμουνιστές- όταν ικανοποιούν τις επαναστατικές τους ορέξεις, περιμένοντας να ωριμάσουν οι συνθήκες, και να αναπτυχθούν οι παραγωγικές δυνάμεις. ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΞΩ ΚΑΙ ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ. ΚΑΙ Η ΘΕΛΗΣΗ ΑΥΤΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ, ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΩΝ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΣΜΩΝ, ΟΧΙ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΑΛΛΑ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩ Ν ΤΟΥΣ.

ΑΠΟΨΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ.

Το άτομο που δε σηκώνει τα λάβαρα για την κοινωνική απελευθέρωση αλλά για την ολόπλευρη ικανοποίηση όλων των αναγκών-επιθυμιών του (υλικών και πνευματικών) σε καμιά περίπτωση δε σημαίνει ότι δρα ξεκομμένα από το υπόλοιπο σύνολο των ανθρώπων. Δεν είναι ερημίτης ή ένας γραφικός δον κιχώτης της εποχής του, που ξιφομαχεί με φαντάσματα, αγνοώντας το στιδίποτε συμβαίνει γύρω του, τρέφοντας αυταπάτες και προσπαθώντας να χτίσει (επαναστατικά) κάστρο στην άμμο.

Ξεκαθαρίζω βέβαια ότι αναφέρομαι στην ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ατομική δράση, καθώς είναι παραπάνω από βέβαιο, ότι η ατομική δράση μπορεί θεωρητικά και πρακτικά να έχει λειτουργία και σκοπούς εξουσιαστικούς, δημοκρατικούς ή στιδίποτε άλλο.

Αυτονόητο είναι ακόμη ότι η αντιεξουσιαστική ατομική δράση δεν μπορεί να θεωρητικοποιηθεί, να μπει σε ένα καλούπι απ' όπου θα αντλούνται καθολικά συμπεράσματα. Κατεξοχήν δεν μπορεί να συμβεί κάτι τέτοιο καθώς όσες αντιεξουσιαστικές ατομικές δράσεις υπάρχουν ή μπορούν να υπάρξουν, άλλες τόσες είναι και οι εκδοχές τους στην πράξη αλλά και στην θεωρητική σύλληψη και αφετηρία τους

1) Όπως προανάφερα καθήκον (δίκαιο, αντικειμενική πραγματικότητα, ιδανικό κλπ.) δεν υπάρχει για τον "ατομικιστή" πέρα από το προσωπικό του όφελος όπως κι αν το αντιλαμβάνεται. Η αντιεξουσιαστική δράση (με την υπενθύμιση ότι γίνεται καταγραφή προσωπικών απόψεων και μόνο, χωρίς ίχνος ευαγγελισμού) φτάνει τελικά να αναγνωρίσει την ανάγκη της ΒΙΑΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ και την ολοκληρωτική καταστροφή του υπάρχοντος πολιτισμού, ακριβώς γιατί πίσω από την καλοστημένη βιτρίνα του αυτός ο θεαματικός πολιτισμός κρύβει τους μηχανισμούς απορρόφησης-ομογενοποίησης του ελεύθερου ατόμου. Ουσιαστικά και πάλι επιστρέφουμε στην εξυπηρέτηση του προσωπικού συμφέροντος. Ο ατομικιστής αποφεύγει συνειδητά να πέσει στην παγίδα μιας συγκεκριμένης-καθολικής πρότασης διακυβέρνησης-διαχείρισης της ανθρώπινης κοινωνίας (ενός "μοντέλου"-σύστημα αναγκών). Γνωρίζει άλλωστε ότι δε θα έχει καμιά χρησιμότητα κάτι τέτοιο εάν σε αυτό που προτείνει υπάρχει έστω και η υποψία ότι θα λειτουργήσει ενάντια στα συμφέροντα του. Υπάρχει όμως μία διαφορά. Ο ατομικιστής δεν μπορεί να νοηθεί σαν ένας θιασώτης του χάους από την άποψη ότι προσβεί το "νόμο της ζούγκλας" την επικράτηση δηλαδή του δίκιου του φυσικά ισχυρότερου, γιατί απλούστατα στο μέτρο που γνωρίζει ότι δεν είναι ο ισχυρότερος των ανθρώπων καταλαβαίνει ότι κάτι τέτοιο δεν εξυπηρετεί την ατομική του θέληση.

Αντίθετα ανακοινώνει την πεποίθηση του ότι αυτό που επιθυμεί είναι Η ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΝΩΣΗ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ. Μία ένωση που ασφαλώς δε θα έχει κανέναν δεσμευτικό χαρακτήρα για τα μέλη της, αλλά θα εξυπηρετεί απλώς τους σκοπούς αυτών, έως ότου οι σκοποί αυτοί δεν αλλάξουν, κάτι που είναι τελείως φυσιολογικό. Μέσα από την έννοια της συλλογικότητας αυτές οι ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΕΝΩΣΕΙΣ ασφαλώς προϋποθέτουν και διαφυλάσσουν τον πλουραλισμό. Τον πλουραλισμό των απόψεων, των επιθυμιών, των πρακτικών κλπ. Οι ελεύθερες ενώσεις μπορούν να ειπωθούν κάτω από διαφορετική οπτική γωνία, ακόμα και ως κοινωνικό σύστημα. Αυτό είναι κάτι που ουδόλως ενδιαφέρει τον ατομικιστή έχοντας εκείνος επίγνωση του ΘΕΛΩ και ΠΡΑΤΤΩ, έτοιμος να ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΕΙ το στιδίποτε για το δικό του κέρδος.

2.Η ΒΙΑΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ είναι αναγκαία προϋπόθεση για τη δημιουργία ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΟΡΩΝ καλλιέργειας της ατομικής προσωπικότητας. Αυτό είναι σαφές για το συγγραφέα του κειμένου με τις εξής δύο επισημάνσεις:
α) ο ατομικιστής σίγουρα δεν ενδιαφέρεται για την ωρίμανση των κοινωνικών συνθηκών. (επίσης απορρίπτει τις δημοκρατικές αντιλήψεις, ότι η επανάσταση "γεννάει" δίκαιο απ την στιγμή που εκφράζει την πλειοψηφία ή ότι η επανάσταση θα φέρει στην επιφάνεια της ιστορίας μια συγκεκριμένη τάξη ανθρώπων με οικονομικούς δεσμούς.)

Από την άλλη όμως στέκεται κριτικά και προς τις αμιγώς αυτονομιστικές τάσεις. Το να θέλει την επανάσταση (έστω και περιορισμένη) ΕΛΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ είναι σαν να αρνείται την ΥΛΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ που διαθέτει προς χρήση για τον σκοπό του. Κάνει τέτοιο δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα του, αφού η ΥΛΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ της "αντίδρασης" έχει τη δυνατότητα να τον πετοκόψει, αυτόν και όσους συμφωνούν μαζί του. (και το "πετοκόμμα" δεν είναι απαραίτητο να ερμηνευτεί με δυναμική καταστολή. Η "αντίδραση" μπορεί να μεθοδεύσει με χίλιους δύο διαφορετικούς τρόπους την επιτυχία της.) Από την στιγμή που θα διαθέτει προς χρήση του την ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗ ΚΑΤ' ΑΥΤΟΝ ΥΛΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ που χρειάζεται, είναι έτοιμος να πραγματοποιήσει (θεωρητικά) το βήμα για την προσωπική του επιτυχία, χωρίς να ενδιαφέρεται αν αυτό εκφράζει την πλειοψηφία, ή αν ο χρόνος δεν είναι κατάλληλος για κάτι τέτοιο και άλλους.

β) Μιλώντας για ΒΙΑΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ παίρνω τις αποστάσεις μου από τις θεωρίες για ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ (αυτοκαλλιέργεια επαναστατική). Οποιος μιλάει για προσωπική επανάσταση (πως θα σώσεις τον κόσμο εάν δε σώσεις τον εαυτό σου;) ρέπει προς τη γελοιότητα γιατί νομίζει ότι κρατάει στα χέρια του "τα μέτρα της επανάστασης" που είναι ανάγκη να εκπληρωθούν. Ρέπει προς ένα κενό εξλεγκτισμό συνεπιχειρούμενο από ΤΗΝ ΑΠΑΘΕΙΑ

και την ΑΙΣΧΡΗ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΕΙΡΩΝΕΙΑ
ενάντια σε όποιον καταπιεσμένο ξεχειρίζεται με
οποιοδήποτε τρόπο. Έχει καλλιεργηθεί ένα τέτοιο
κλίμα και ειδικά σε αυτό που θα έλεγα ΣΤΗΝ
ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΝΙΚΗΣ ΔΙΑΝΟΗΣΗΣ...

Παραδείγματα:

1. "Κακοί οι μπάτσοι αλλά όλοι χρύβουμε ένα
μπάτσο μέσα μας, όπως και ο μπάτσος χρύβει έναν
άνθρωπο μέσα του..." Η πρόταση είναι σωστή, μα ο
ατομικιστής στέκεται ένα βήμα ποιο πέρα και
συντρέπει αν μπορεί στην αντίσταση ενάντια στην
αστυνομική καταστολή, έχοντας κατανοήσει πλήρως
την ερμηνεία και τη διάσταση της αντιεξουσιαστικής
δράσης.

2. "Βαρέθηκα να σας ακούω να μιλάτε για
επανάσταση" Και πάλι η πρόταση εκ πρώτης όψεως
είναι σωστή άλλωστε: ΤΟΣΟΙ ΠΟΛΛΟΙ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ ΧΩΡΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ. ΘΕΛΩ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΧΩΡΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ...

Αλλά και πάλι ο ατομικιστής ανακοινώνει ότι όλα
είναι ζήτημα ατομικής ερμηνείας. Κι αν αυτό που
προωθεί τα συμφέροντα του είναι η επανάσταση, δε
δίνει φάγκο εάν ένα μπάτσο λελέδες ΚΛΙΚόπλιζτοι
και ΜΑΧόπλιζτοι το θεωρούν γραφικό. Εάν όλοι
αυτοί οι ψαγμένοι χάσουν κανένα βράδυ το δρόμο
για τη Μεροσέντες ή την επόμενη εκπομπή της
Μαλβίνας Κάραλη να ψάξουν να μας βρουν θα τους
περιμένουμε!

3. "Κάτσε όλοι αυτοί που το παίζουν επαναστάτες με
τα λεγά του μπαμπά τους, να μεγαλώσουν και να
αντιμετωπίσουν την αληθινή ζωή και τότε τα
ξανιάλεμε "

Είναι από τις λίγες περιπτώσεις που η χυδαιότητα
και η ψευτιά έχει μεταμορφωθεί σε μια κρατούσα
προκατάληψη με μυθικές πλέον διαστάσεις. Ο
συμβιβασμός και η αλλοτρίωση βαρύνονται ούτε
λίγο ούτε πολύ ως φυσική διαδικασία με ματίζουν το
περίφημο "χάσμα των γενεών".

Εγώ τουλάχιστον αυτό το θέμα δεν μπορώ να το
αντιμετωπίσω παρά σαν αναγνώριση της ανάγκης
της γενιάς των σαραντάρηδων π.χ. (γενιά του
πολυτεχνείου) να ταμιουργωθεί πίσω από το
σημερινό εξαγλισμό της (βλέπε
Δαλίωτη-Ανδρουλάκη) εξοραίζοντας με
κοινωνιολογίζουσες αλχημείες αφ' υψηλού τους
ΣΗΜΕΡΙΝΟΥΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣ ΓΡΑΒΑΤΩΝ...

4. Με βάση τα προηγούμενα λοιπόν ο ατομικιστής
αναλύοντας τη θέση του μέσα στο σύνολο,
γνωρίζοντας τις ατομικές ανάγκες του, και
διεκδικώντας συνεχώς μορρές για να αναπτύξει την
προσπάθεια του για να τις κατακτήσει
ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΤΑΙ ΓΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΠΟΥ ΤΟ
ΟΦΕΛΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚ ΠΕΡΙΤΡΟΠΗΣ Η
ΚΑΤΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΝΑ ΤΕΜΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΙΔΙΟ
ΣΗΜΕΙΟ ΜΕ ΤΟ ΛΙΚΟ ΤΟΥ, ΚΑΝΟΝΤΑΣ ΤΙΣ
ΔΝΑΓΚΑΙΕΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΚΕΣ ΠΕΡΑΡΧΗΣΕΙΣ και
τονίζω και πάλι τη σύνδεση
Αντιεξουσιαστικής-ατομικής δράσης, γιατί θεωρώ
ότι αυτή είναι η ΜΟΝΑΔΙΚΗ που εξαράζει με έναν
τρόπο εξαιρετικό και γνήσιο το δρόμο που
αναλαμβάνει το άτομο ώστε να αποκτήσει τη
ΧΑΜΕΝΗ ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ.

Δημήτρης ΠΑΡ

πάντα βέβαια οι εποχές ήταν δύσκο-
-λες. Αλλά η καθημέριά της σίγουρα
είχε και κάποια γνωρίσματα που την
χαρακτήριζαν. Με βάση το ίδιο σχε-
-πτικό και παρατηρώντας τις ποιο-
-τικές εκφάνσεις του σύγχρονου
αυτικού πολιτισμού στην δύση του
εικοστού αιώνα, μπορούμε να αναφερ-
-θούμε στα εξής: α. η μεγάλη οικονο-
-μική κρίση που σαρώνει τις δυτικές
(και ανατολικές) κοινωνίες, παρασέρ-
-νει τις όποιες κατακτήσεις των
κινήματων που κερδήθηκαν μέσα στα
πλαίσια της νομιμότητας και του
ρεφορμισμού, και που γι αυτό ήταν
επίπλαστες. Η σημερινή διαχείριση
της οικονομικής ολιγαρχίας μαζεύει
τα ψίχουλα του "κοινωνικού κράτους"
και δημιουργεί σήμερα τους όρους
πάνω στους οποίους θα στηθεί η αυ-
-ριανή ολοκληρωτική κυριαρχία της.
β. οι αλλαγές που σημειώθηκαν στα
δεδομένα του διεθνούς ανταγωνισμού
των μεγάλων κρατών, αρχίζουν σιγά-
σιγά να διαμορφώνουν το νέο παγκό-
-σμιο σκηνικό.

Η νέα τάξη έχει κάνει ήδη τα πρώτα
της βήματα, το ότι σε μερικά σημεία
του πλανήτη αντιμετωπίζει προβλή-
-ματα είναι επί του παρόντος άσχε-
-το. Οι περιφερειακές συγκρούσεις
και αιματοχυσίες αντικαθιστούν τον
ψυχρό πόλεμο.

Ο φόβος των λαών και η υποταγή τους
συνεχίζεται αμείωτος. Παράλληλα με
έλα αυτά αναβιώνουν ξεχασμένοι
εθνικισμοί και επανέρχονται στην
επιφάνεια της ιστορίας ως κακόγου-
-στη φάρσα αλλά και με την συνήθη
καταστρεπτική τους δυναμική.

γ. τα μέσα μαζικής "ενημέρωσης"
συνεχίζουν με εντονότερους ρυθμούς
να καλλιεργούν την απάθεια και τον
εφουσηισμό τον οποίο έχουν αναγά-
-γει σε μόδα (με το πονηρό πλασά-
-ρισμα του απολίτιμου μοντέλου
συμπεριφοράς, με στόχο τον ολοκληρω-
-τικό εξανδραποδισμό, στον οποίο
φαίνεται ότι δεν τα πάνε καθόλου
άσχημα, παρόλου που αντιμετωπίζουν
ορισμένες δυσκολίες.

Τα Μ.Μ.Ε έχουν μετατραπεί ως το
πλέον σημαντικό σημείο αναφοράς
του σύγχρονου πολιτισμού, και
απλά σκορπουν δηλητήριο.

Αν και αυτή η προχειρότατη ανάλυση
(εξαιτίας του περιορισμένου χώρου,
δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη στα
σοβαρά είναι πιθανώς αρκετή για να
εξαχθούν τα πρώτα βασικά συμπερά-

-ματα για μια διεξοδική συζήτη-
-ση, και ανεύρεση σημείων επαφής
για αποτελεσματικής μορφής δράση
και "επιθετικής αντίστασης" σε
αυτό τον πολιτισμό που παράγει
την δυστυχία.

--Επίθεση με κάθε μέσο στον
εθνικισμό, σε κάθε εκφραση του,
και ΠΡΩΤΑ στον ελληνικό
εθνικισμό και μεγαλοϊδεατισμό
που αναπτύσσεται γρήγορα και
μας απειλεί όλους.

--Διάδοση της εναλλακτικής
ενημέρωσης και αντιεξουσιαστι-
-κής σκέψης και πρακτικής με
στόχο την ανοιχτή επαφή με
κάθε καταπιεσμένο.

--Πάλη για την επανάσταση, με
όλες τις δυνάμεις,
ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ. _

(Ε.Ε.Ε.)

ΟΙ ΜΕΙΟΨΗΦΙΕΣ ΤΑΓΜΑΤΑ ΕΥΠΟΛΗΤΑ ΣΚΑΡΦΑΛΟΝΔΗ ΜΕΣΑ ΣΕ ΣΚΟΤΑΔΙΑ ΑΠΟΛΥΤΑ

«**Α**ν είσαι ατομικιστής, κάθε ένωση δεν μπορεί να είναι για εένα παρά η τελευταία λύση ελλείψει καλύτερης, αφού όταν συενώγεσαι χάνεις έδω και λίγο απ' την ανεξαρτησία σου. **Η** τελευταία λύση, για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, με συγκεκριμένα άτομα, για ένα συγκεκριμένο έργο, χωρίς την οποία το έργο που σε ενδιαφέρει δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί. » — ERNEST ARMAND —

«**Α**ν εμείς θέλουμε να ελευθερώσουμε τον κόσμο από τις πάμπολλες μορφές δουλείας, το θέλουμε για χάρη μας, όχι για χάρη του, γιατί δεν είμαστε απελευθερωτές, ούτε εξ επαγγέλματος, ούτε "από αγάπη". Θέλουμε απλώς να τον αποδράσουμε από τους άλλους και να τον ιδιοποιηθούμε να πάψει να είναι δούλος του θεού (Εκκλησία) και του νόμου (Κράτος) και να γίνει κάτι δικό μας. (Ιδιοκτησία μας) »

— MAX STIRNER —

«**Α**ν επιθυμούμε να διατηρήσουμε την όποια σοβαρότητα μας, αναγκαστικά θα ξευαδάρισουμε: **Α.** Η ατομικότητα βασίζει στην ολοκλήρωση μέσα από την αυτοσυνείδηση της ξευαδάρης τομής μεταξύ αυτής και του κοινωνικού συνόλου, που κι αν έχει τις "καλύτερες προθέσεις" δεν παύει να είναι η φυλακή του ατόμου. **Β.** Απόσυρση από τον κόσμο, είναι παραιτηση από το πρόβλημα. Στην καλύτερη περίπτωση μια ρομαντική ψευδαισθητική κατάκτησης της ελευθερίας πέρα και έξω από το περιβάλλον. **Γ.** Η ελευθερία συνερχασία με αγωνιστές και ομάδες για την δύση του θεαματικού πολιτισμού και του κρατικού καταναγκασμού επιδιώκεται πάντα με οδηγό την ελεύθερη βούληση, και κατακτιέται μέσα από την δράση. Είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς πόσο δημιουργικό μπορεί να αποδειχτεί το άτομο που έχει συνείδηση της μοναδικότητας του και που μάχεται υπέρ αυτής. » — ΑΝΘΝΥΜΟΣ —

ΟΣ ΕΥΝΗΘΟΣ ΜΕ
ΤΟΥΣ "ΑΛΛΟΥΣ",
ΠΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥΝ
ΚΑΙ ΣΟΡΙΑΖΟΥΝ
ΤΗΝ "ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ",

ΤΟ
ΝΤΑΒΑΤΖΙΛΙΚΙ
ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ.

ΦΟΤΙΑ ΚΑΙ ΜΑΧΑΙΡΙ ΣΤΗ
ΘΛΙΨΗ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ.

Η ΘΑ ΓΙΝΕΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
Η ΟΛΑ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΣΚΟΝΗ!

